

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνεδουκντος τών "Θώνα κατά την κάθοδό του στην Έλλάδα Βασιρεύ άξιωματικου Χριστοφρου Νέφε)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Προνοκόφσκυ χτύπησε δυνατά με τὸ σπαθί του τὴν πόρτα, ἀλλὰ καὶ πάλι κανεῖς δὲν τὸν ἀπάντησε.

Τότε χάνοντας πειὰ τὴν ὑπομονή του ἔδωσε μιά δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα, τὴν σφάρισε κάτω καὶ ὅλοι μῆ-καμε μέσα.

Ἐίδαμε τότε νὰ παρουσιάζεται στὴ σκάλα ὁ θυρωρὸς ὁ κῆρ Δημήτρης κατὰ-χλωμος καὶ καταταραγμένος.

— Τι ξενοδοχείο εἶν' αὐτό ; φώναξε ὁ νομάρχης Γλαράκης. Σερνάει ὁ ἀφέν-της σου πὼς ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κύριοι ἐδῶ μέσα;.. Ἀπὸ τὰ χράματα πού του δόσα-με γιὰ νὰ συστήσῃ τὸ ξενοδοχείο του μόνο ἐξήντα δραχμὲς μᾶς ἔχει ἐπιστρέ-ψει.. Πὼς λοιπὸν, στὴ στιγμή πού τὸ ξενοδοχείο εἶν' ἀκόμα δικό μας, αὐτὸς μᾶς κλείνει τὴν πόρτα ;

Ἐίχαμε ὁμῶς ὀργιστῆ ἑξαιρετικὰ μὲ τὴν ἀχαρκτήριστη συμπε-φορὰ τοῦ Μαιτζέου ξενοδόχου μᾶς κ' ἀποφασίσαμε νὰ κά-νουμε τοὺς ἄγγλους νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν μποροῦσαν μὲ τὰ χρά-ματά τους νὰ μᾶς πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο πού ἐμεῖς εἴχαμε ἰδρῶσει.

Κάθισαμε λοιπὸν στὶς συνηθισμένες μᾶς θέσεις κ' ἀρχίσαμε νὰ τραγουδάμε ἕνα μονότονο τραγοῦδι, διαρκῶς τὸ ἴδιο, ὥσπου οἱ ἄγ-γλοι νὰ ἀποκρίνον ἀκούοντάς μας καὶ νὰ φύγουν. Ἐπὶ μιά ὀλό-κληρη ὥρα τραγουδοῦσαμε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τραγοῦδι. Οἱ ἄγγλοι ὁμῶς δὲν εἶχαν ταραχτῆ καθόλου.

Ἐμεῖς πάλι εἴχαμε ἀποκά-μει, γιὰτὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρά-γμα νὰ τραγουδάῃ κανεῖς τὸ ἴδιο τραγοῦδι μιά καὶ πε-ρισσότερη ὥρα. Ἀλλὰ εἶχε γίνεῖ πειὰ ἡ ἀρχὴ κ' ἐξακο-λουθοῦσαμε νὰ ἐπιμενόμεν-στην ἀνοήσια μας, ἡ ὁποία στοίχιζε σὲ μᾶς περισσώτερο παρὰ στοὺς ἄγγλους.

Μᾶς εἶχε πιάσει ἕνα εἶ-δος λύσσης καὶ γι' αὐτὸ δυναμιόναμε διαρκῶς τὴ φω-νὴ μας.

Ἐίχε περάσει κ' ἄλλη μιά ὥρα ἀκόμα, ὅταν ἀξαρνα ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ οἱ κυ-ριοὶ ἄγγλοι, κρατῶντας στὰ χέρια τους τὶς βαλίτσες τους, διέσχί-σαν μ' ἐπισημότητα τὴν αἴθουσα στὴν ὁποία βρισκόμαστε μεῖς καὶ βῆκαν ἔξω.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε κ' ὁ ξενοδόχος κ' ἀρχισ νὰ μᾶς ικε-τεῦν νὰ τὸν συγχωρέσουμε, λέγοντας πὼς ἔκανε ὅ,τι ἔκανε γιὰ νὰ κερδίσει περισσότερα καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ξεφύσῃ τὸ χρέος του σ' ἐμᾶς. Τότε σκεφτήκαμε κ' ἐμεῖς πὼς λογικὰ καὶ εἶδαμε ὅτι ὁ ξε-νοδόχος δὲν μποροῦσε νὰ βραϊζεται νονάγῃ σ' ἐμᾶς καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρότεμά μας νὰ κἀν μὴ αὐξήσει τίς τιμὲς του, ἔτσι κ' ἂν ἡ αὐξή-σις αὐτὴ θὰ γινόταν μόνον εἰς βῆρος μας.

Τὸ ἐπιστάδιο ὁμῶς αὐτὸ εἶχε καὶ μερικὲς δυσάρετες συνέπειες. Οἱ δυὸ ἄγγλοι, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν κατάλυμα ἐκεῖνο τὸ βράδι, ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν φιλοξενία ἀπὸ τὸν πρόξενό τους Γρῆς, στὸν ὁποῖο καὶ ἐληγήθησαν τὶ εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνος τότε δυ-σχετίστηκε γιὰ τὴ συμπεριφορὰ μᾶς πρὸς τοὺς συμπατριώτας του καὶ μὲ τὸ δῆμο του, γιὰτὶ ἡ νεανικὴ μᾶς τρέλλα εἶχε ξεπεράσει κατὰ πολὺ τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπειας. Γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ μάλιστα, τὴν ἐπομένη Κυριακὴ δὲν ἔδωσε τὸ συνηθισμένο χορὸ στὸ σπίτι του, καὶ αὐτὸ ἐξακολούθησε ἐπὶ τρεῖς Κυριακὲς. Ἀλλὰ τὸ μέτρο του αὐτὸ

καὶ τὸν Κερνόν, νὰ φέρει ἀπὸ δυὸ σακκιά ὁ καθένας, ἀπὸ ἐκεῖ κάτω, πῶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἐμπρός! Τοιακίστε, τεμπέληδες!..

Ξεκινήσαμε λοιπὸν κ' οἱ τρεῖς, σιωπηλοί.

Ἐνθὺ τὰ τοὺς ξαναπὸ τίποτα! συλλογιζόμενον σ' ὅλο τὸ δρόμο πειραγόμενος. Ἐβλεπα καθαρὰ πὼς ἕνα δράμα σὰν ἐκεῖνο πού εἶχαν δεῖ τὰ μάτια μου, δὲν τοὺς ἔλεγα τίποτε. Δὲν ἔνδιεφερα κανένα. Ἐίχαν μιά πέτρα στὴ θέσι τῆς καρδιάς. Ἦσαν τρελλοί! Ἦσαν ἥρωες! Ἦσαν ἡλίθιοι! Ὅχι! Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ὁ πόλεμος τοὺς εἶχε ἀποκτι-νώσει!..

δὲν ἐλύπησε μόνο ἐμᾶς τοὺς νέους, πολὺ στενοχωρήθησαν καὶ ἡ κυ-ρίες καὶ πρώτῃ ἀπ' ὅλες ἡ ἴδια ἡ Ἑλληνὶς σύζυγος τοῦ προξένου.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ πρόξενος, βρισκόμενος χωρὶς ἄλλο ὅτι ἀρκετὰ μᾶς εἶχε τιμωρήσει, ἔδωσε ἕνα μεγάλο χορὸ στὸ σπίτι του, ἐπισημώτερο ἀπ' τοὺς προηγουμένους.

Στὸ χορὸ ὁμῶς αὐτὸ συνέβῃ κάτι περιεργό. Κατὰ τὶς ἑννέα ἡ ὥρα προσκάλεσαν ἔξω τὸν κ. Γρῆς, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξεναγῶρισε μᾶς μὲ δυὸ ξανθοὺς ἄγγλους νέους. Ἐσπευσε τότε πρὸς ἐμᾶς καὶ μᾶς εἶπε:

Κύριοί μου, συμφιλιωθῆτε με τοὺς συμπατριώτες μου.

Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄγγλοι; Ἀπολύτοτα ἦσαν οἱ ἴδιοι τοὺς ὁποῖους πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἴχαμε διώξει με τὰ τραγοῦδια μας ἀπ' τὸ ξενοδοχείο τοῦ Παύλου τοῦ Μαιτζέου κ' οἱ ὁποῖοι μό-λις ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχαν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο. Τότε ἐμεῖς τοὺς χαρτήσαμε φιλικὰ κ' ἀντάλλαξαμε ἐγκάρδιες χειραφίες μαζὺ τους.

Καθὼς μάλιστα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας μιλοῦσαν τὰ ἀγ-γλικά δὲν ἀργήσαμε νὰ πιάσουμε φιλία με τοὺς δυὸ ἄγγλους.

Ἐτσι, χορῆσαμε μαζὺ καὶ κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρωτὶ, παίροντάς τους μαζὺ μας, τραβήξαμε γιὰ τὸ ξενοδοχείο τοῦ σενιὸρ Παύλου. Οἱ δυὸ ἄγγλοι κατέβησαν πάλι ἐκεῖ καὶ τὸ ἐπόμενο βράδι τοὺς κά-νουμε τὸ τραπέζι. Γελᾶσαμε πολὺ ἐνῶ τρώγαμε με τὴν ἀνάμνησι τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖνου ἐπιστάδιοι καὶ οἱ ἄγγλοι τόσο καλὰ θυμινόταναν τὸ τραγοῦδι μας, με τὸ ὅτιο τοὺς ἀναγκάσαμε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, ὥστε τὸ ξανατραγοῦδῆσαν ἐκεῖνο τὸ βράδι.

Ἐπειτα ἀρχίσαμε νὰ τραγουδάμε ὅλοι μαζὺ καὶ τελειώσαμε τὴ διασκεδάσι μας γμαὶ ὁ κέρφι.

Τὴν ἄλλη μέρα μιά διαταγὴ ἤρθε νὰ διακοπῆ γιὰ μῆνα τὴν ὤ-ραία ζωὴ πού περνοῦσα στὰς Πάτρας. Ἡ διοίκησις μ' ἔστειλε με τὸς στρατιώτας μου στὸ Μεσολόγγι.

Κ'.

ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΜΙΑ ΘΑ-
ΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ. Η
ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο
ΓΑΛΛΟΣ ΔΗΜΙΟΣ

Ὁ ἥλιος φλόγιζε ὀλό-κληρο τὸ Μεσολόγγι καὶ θάμ-πωνε τὰ μάτια. Ὅστε ἡ ἐλα-χίστη αἴρα δὲν φουσοῦσε κ' ἡ ζέση, μολοντοῖ εἴχαμε Μάρτη ἀκόμα, ἦταν ἐντελῶς καλοκαιριάτικη. Μέσα σὸν ὄρμ φαινόταν μιά μεγάλῃ Ἑλληνικὴ γολέττα, τῆς ὁ-ποίας τὰ πανιά κερμίντου-σαν χαλαρωμένα. Μιά βάρκα, στὴν ὁποία ἐπέβαιναν τέσσερες κο-πηλάται, προσπαθοῦσε νὰ ρυμουλκήσῃ τὴ γολέττα μέσ' ἀπ' τὴ διασπαραγῆς τῆς Λιμνοθάλασσας. Ὁ ἥλιος κόντευε πειὰ νὰ βασιλέψῃ, ὅταν τέλος ἡ γολέττα ἀγκυροβόλησε. Ἀμέσως ἕνας ἀξιωματικὸς κατέ-βηκε ἀπ' αὐτὴν, ὁ ὁποῖος πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τοῦ ἐπαρ-χου, φέρνοντας μιά εἰδησι πὸ ἀναστάτους σὲ λίγο ὀλόκληρη τὴν πόλι: Ἡ γολέττα ἐκείνη ἔφερε τὴ λαμπητοῦ καὶ τὸ δῆμο, γιὰ νὰ ἐκτελεστοῦν ἐννέα ἑκατὸ καταδικασμένοι εἰς θάνατον γιὰ ἕνα σωρὸ φόνους, οἱ ὁποῖοι ἐκτρατοῦντο στὶς φυλακὲς τῆς πόλεως.

Ὁ τρόπος ὁμῶς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως προκαλοῦσε μεγάλῃ ἐ-ξέγερσι στὸ λαὸ, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε ὡς ἔβρι τὴν καταμύμησι καὶ προτιμοῦσε τὸν τυφεκισμό. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, οἱ Ἑλληνες δὲν εἶχαν ξεκαθαρισμένη ἀντίληψη περὶ ληστοῦν κ' οὔτε τοὺς μισοῦσαν, γιὰτὶ οἱ Ἑλληνες ληστοί, ὄχι μόνον δὲν ἐβλαπταν τοὺς φτωχοὺς, ἀλ-λά καὶ πολλὲς φορὲς τοὺς εὐεργετοῦσαν. Ἐτσι οἱ ληστοὶ δὲν φοβόν-τουσαν προδοσίεις, γιὰτὶ εἶχαν ὑποστήριξι ἀπὸ τὸν πληθυσμό.

Ὅταν τὸ βράδι ἐβγαλαν στὴ ξηρὰ τὰ ἐξαρτήματα τῆς λαμπη-τοῦ, πολὺ πλήθος συγκεντρώθηκε στὴν παραλία, γεμάτο περιέργεια. Ὅταν ἀποβίβάστηκε ὁ δῆμος, ἀκούστηκε ἕνα μουρμουρητὸ ἀνανα-κτίσεως ἀπὸ τὰ πλήθη. Ὁ δῆμος ἦταν ἕνας νέος, τριάντα περίπου χρόνων, μὲ συμπαθητικὴ φωνογωνία, ὁ ὁποῖος πῆδησε τομμηρὰ στὴ γῆ. Ἡ φροῦρὰ μᾶς τὸν περιστοίχιζε ἀμέσως, γιὰτὶ ὁ λαὸς φαι-νόταν πολὺ ἀπειλητικός. Γιὰ ὅλους ἀσφαλείας, μάλιστα, τὸν πήρα-με νὰ διανυκτερεύσῃ μαζὺ μας.

Τὴν ἴδια νύκτα, στήθηκε καὶ ἡ λαμπητοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ κἀμὴ τὸ ἔργο τῆς, πολὺ πρὶν ἀκόμα ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος.

(Ἀκολουθεῖ)